



Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὅ κ τὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ ἴσ το χέρι.

Εἰκοστὸν καὶ τέταρτον ἀριθμοῦντες χρόνον
 ἴστην κλεινὴν ἐδρεύουσαν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια καὶ ὀκτὼ καὶ ἑνὶ κοσμία,
νέα δοῦντις Ῥωμηῶν μετὰ τὴν γλῶσση.

Ἐξῆ τοῦ Δεκεμβρίου,
σφρῖτος Βουλευτηρίου.

Χίλια κι' ἑξήντα δύο λογαριάζω,
καὶ στίχους' στὸ Ρωμάνικα σωριάζω.

Διαφωνία σοδαράι
καὶ τοῦ Κουθέρνου συμφοράι.

διαφωνία πρώτη με ποῦρα τῆς Ἀδάνας,
κατόπιν δὲ δευτέρα χωρὶς κανένα ποῦρο.

Ὅμως σὰν καπνὸς κι' ἡ πρώτη
κι' ἡ δευτέρα, πατριώτη,
ἄψε σόυσε διελύθη,
κι' ἔλυπήθησαν τὰ πλήθη.

Κἀθ' ἔλπις ἀπέβη φρούδη,
 ἔλα' πῆγαν εἰς τὸν βρόντον,
 καὶ πολλῶν βουλευμάτωντων
 ἄκου θλίβερό τραγοῦδι.

Κι' ἡ παραίτησις ἐκείνη
Γούναρη τοῦ Πατρινοῦ
νέφος ἔγινε καπνοῦ.

Κρῖμα κρῖμα ποῦ θὰ μείνῃ
 ὅσπῃν Κυβέρνησι σὰν πρῶτα
 νὰ φορολογῇ τὰ φῶτα.

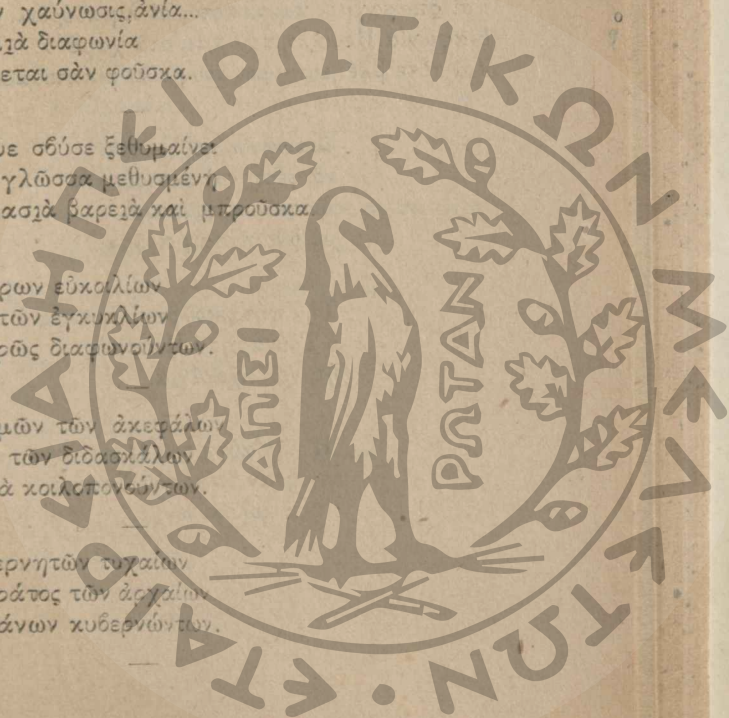
Πάλιν χαύνωσις, ἀνία...
καθεμὴν διαφωνία
διαλύεται σὰν φούσκα.

Κ1' ἄψε σδύσε ξεθυμαίνει
κάθε γλῶσσα μεθυμένη
μὲ κρασί, βαρεῖα καὶ μπρούσκα

Ρητόρων εὐκαίλιων
περὶ τῶν ἐγκυκλίων
σφοδρῶς διαφωνούντων.

Κι ἡμῶν τῶν ἀκεφάλων
μετὰ τῶν διδασκάλων
συγγὰ κοιλοπονοῦντων.

Κυδερνητῶν τυχαίων
τὸ κράτος τῶν ἀρχαίων
λευσάνων κυδερνήτων.



Ἀλλὰ καὶ ὁ Κερκυραῖος
διαφωνεῖ μοιραίως,
βρὲ Περικλῆ, μ' ἐκείνους.

Καὶ δημοδιδασκάλων
μικρῶν τε καὶ μεγάλων
ὄξεϊς ἀκούω θρήνους.

Τὶ γνωμῶν μεγάλων ρεῦμα,
 μὰ καὶ τί δασκάλων κλάμμα
 τὴν ἡγῶ ξυπνᾷ τῶν δρόμων.

Ἐπειδὴ καὶ μετὰ τὸ πνεῦμα,
ἐπειδὴ καὶ μετὰ τὸ γράμμα
δὲν πληροῦνται τῶν νόμων.

Επρόκειτο γὰρ ἡ στρουγγαὶς τῆς λιμαδόρας μάννας
ὡς πέσει τὸ Κουδέονο σὰν τῶριμο τὸ μούρο...

Πάντων δ' ἡμῶν συνάμα
 με πνεῦμα καὶ με γράμμα
 νυχθημερόν πεινώντων.

Ὁ Κόντες σὰν καὶ πρῶτα
 μένει στὰ καθεστῶτα,
 τὴν στάνη συγκρατεῖ.

Καὶ τῶν πιστῶν ἡ λύπη
 ὥσάν καπνοῦ τολύπη
 ἐσκόρπισε καὶ αὐτὴ.

Τὴν ἐγκύκλιον ἐκείνην
 περὶ δημοδιδασκάλων,
 τὴν γεννήσασαν δδύνην
 καὶ Βουλῆς μοιραῖον σάλον

Τὴν ἐγκύκλιον αὐτὴν,
 ποῦχε κάνει ρωμαλέον
 ἓνα καὶ ἄλλον βουλευτὴν
 ἄδραν ἢ καὶ νυσταλέον.

Αὐτὴν τὴν τρισαθλίαν, ὅπου καὶ ἐμπιστοσύνης
 ἐγέννησε ζητήματα,
 καὶ τόσης ἀφροσύνης
 μᾶς ἔφερε παθήματα.

Τὴν ἦραν τέλος πάντων ὡς πέτραν τοῦ σκανδάλου,
 καὶ ἐχάρησαν οἱ φίλοι,
 καὶ ἐγέλασαν τὰ χεῖλη
 καὶ καθενὸς δασκάλου.

Διαφωνία, Περικλῆ, μεγάλη τῶν ἐν τέλει,
 διαφωνία ζάχαρι, διαφωνία μέλι,
 διαφωνία σοδάρὰ τοῦ Κόντε πρὸς ἐκείνους,
 ποῦ κάθε νοῦς ὀξύνεται πραγματικῶς ὀξύνους.

Διαφωνία, Περικλῆ, σὺ γράμμα καὶ σὺ πνεῦμα,
 διαφωνία Βασιλεῖα
 μετὰ τὴν μοιραία τὴν Ἑλλάδα,
 ποῦ πέρνει τέλος αἰσίον μ' ἓνα μονάχα νεῦμα.

Διαφωνία τίποτα, διαφωνία τζιφφός,
 καὶ σπαραγμὸς καὶ κοπετὸς σὲ λιμαδῶρων στίφος,
 διαφωνία, Περικλῆ, ποῦ πάει σὺ τὰ χαμένα,
 καὶ τότε βλέπεις γύρω σου μοῦτρα κατεβασμένα.

Διαφωνία, ποῦ μπορεῖ
 νὰ φέρῃ καὶ σκοτοῦρα...
 διαφωνία πορποῦρι
 μετὰ δύο κάσαις ποῦρα.

Τὴν πῆτα, ποῦ φαγεῖται ἐμμενῶς
 ὁ Γούναρης ὁ Πατρινὸς
 ἦτανε ζαχαρένιος.

Ἡ πῆτ' αὐτὴ τοῦ Πατρινοῦ
 δὲν ἦταν ὅπως τοῦ Σπανοῦ
 πῆτα κολοκυθένιος.

Μεγάλων διαφωνιῶν δαιμονιώδες μέλος,
 ποῦ συμφωνία γίνεται, βρε Περικλῆ, σὺ τὸ τέλος.
 Μεγάλων διαφωνιῶν κυριαρχεῖ δαιμόνιον,
 ὅπου μᾶς παίζει μουσικὴν κοιλίας ἐναρμόνιον.

Διαφωνία γλωσσικὴ τοῦ Μι Καβαλιεράτου
 μετὰ τὸν Παναγιωτόπουλο, ποῦ κάνει φασαρίες,
 διαφωνία μερικῶν γὰρ τὴν Παναγιωτάτου
 ἂν πρέπει καὶ ἔδρας ὑψηλὰς νὰ πάρουν ἢ κυρίαι.

Διαφωνία τραγικὴ περὶ χαρτοπαιγνίων
 ἂν πρέπει τώρα μετὰ μορφὴν ν' ἀνοίξουν καφφενείων.
 Διαφωνεῖ μετὰ νησιτικούς κάθε φαγᾶς χορτάτος
 καὶ ἀλλήλων πρὸς ἀλήτας,
 διαφωνία πολιτῶν μετὰ τοῖς μοιραῖον κράτος
 καὶ τοῦτο μετὰ πολίτας.

Διαφωνία μετὰ φονεῖς,
 μετὰ κάμα, μετὰ πιστόλι,
 διαφωνώ, διαφωνεῖς,
 διαφωνοῦμεν ὅλοι.

Ἄλλ' ὅμως κύτταξε χορὸν
 ἐκ δημοδιδασκάλων...
 φθάνει μετὰ τόνον λιγερόν
 τὰ βάσανά τοῦ ψάλλον.

Δασκάλων χορὸς αὐλεῖ σοδάρους.

Ἰσ' ἀπάνω τὸ κεφάλι,
 πολυδάκρυτοι δασκάλοι.
 Μετὰ τὰ γράμματα τῶν νόμων καὶ τὰ πνεύματα, πτωχά,
 τὸ μεγάλο Παρλαμέντο τῶν πνευμάτων ἀπηχεῖ.

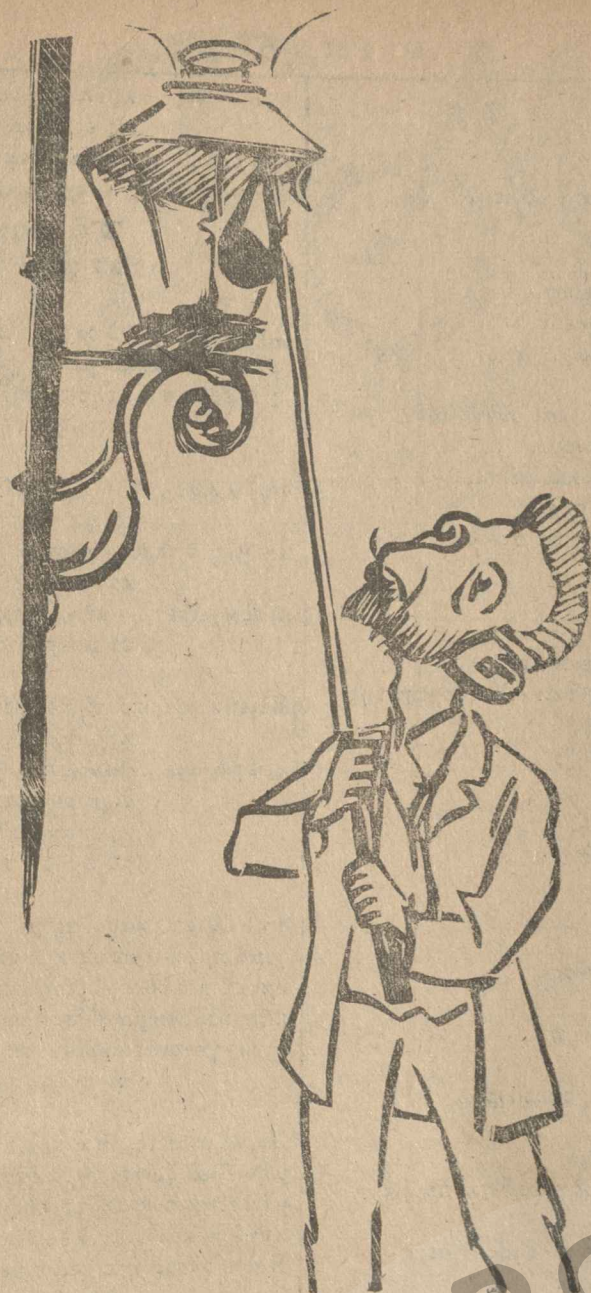
Ἰτ' ἐμπρὸς καὶ μετὰ τὸ γράμμα,
 Ἰτ' ἐμπρὸς καὶ μετὰ τὸ πνεῦμα,
 καὶ ἄς συμφάγωμεν ἀντάμα
 γραμματοπνευμάτων γεῦμα.

Τὸ χ' ἢ μοῖρα μᾶς γραφτὸ
 καὶ μ' ἐκείνο καὶ μ' αὐτὸ
 νὰ μὴν πέρνουμε λεφτό.

Ἐν τῇ γραμματῇ τῶν νόμων μᾶς καθίζουσιν ὅτ' ἡ γραμμὴ
 καὶ μᾶς λένε νέτα σκέτα πῶς δὲν ἔχει πληρωμὴ,
 μετὰ τὸ πνεῦμα δὲ τῶν νόμων ἐν κιθάραις, ἐν αὐλαῖς,
 παραδίδομεν τὸ πνεῦμα πρὸς πατέρα τῆς Βουλῆς.

Τοιγαροῦν δὲν μᾶς πληρόνουν
 καὶ ἐγκυκλίους μᾶς σκαρόνουν.
 Τοιγαροῦν ἡμεῖς ἐν φάρφῳ
 φωτιζόμενοι σοφίας
 κατεσθίμεν ἀφύας
 σὺν ἐλαίῳ καὶ ὀξυγάρφῳ.

Τοιγαροῦν τε καὶ τοιγάρτοι
 ρέει τῆς ζωῆς τὸ νόμα
 μετὰ τὸ πνεῦμα καὶ τὸ γράμμα
 καθενὸς κατσοιλογδάρτη.



Ἰδέτε τοῦτον τὸν Πατοινόν,
 ποῦ τρέχει σδύνων κάθε φανόν.

Εὐτυχὴς ἐβδομάς,
 τοιγαροῦν δι' ἡμᾶς
 ὁμιλεῖ διαρκῶς
 ἡ Βουλὴ τῶν γραμμάτων,
 ἡ Βουλὴ τῶν πνευμάτων
 καὶ πάσης σαρκός.

Ἀναβλύζει θυμὸν
 πᾶς τοὺς νόμους σεβόμενος,
 πλὴν ὁ τρίτων ἡμῶν
 καταρρέει τριδόμενος.

Ἐπαμεινώνδας ὁ πολὺς, ὁ στρατηγὸς Θηβαῖος,
 ἐν, ὡς φασι, διάτρητον ἐκέκμητο τριδώνιον,
 ἡμεῖς δ' οὐδέπω καγκανὲν κτησόμεθα βεδαίως
 πρὸς τῆς βουλῆς ἐπόμενοι τὸ πνεῦμα τὸ δαιμόνιον.

Οἰκοῦν περὶ συμπόσιον πνευματικὸν καθίσετε,
 καὶ τρίθοντες τὸ σῶμα μᾶς
 ἀνοίξομεν τὸ στόμα μᾶς,
 καὶ γράμματος καὶ πνεύματος ἀμέσως πληρωθήσεται.

Προβαίνωμεν ὡκύποδες, προβαίνωμεν ἀλάμαται
 πρὸς δσοὺς ἐπαγγέλλονται βρῶσιν ἡμῖν ἄδραν...
 πεινῶντι τῶνδρες σήμερον ἐν πνεύματι καὶ γράμματι,
 καὶ πάντες ἀπορέομες τί χρὴ πρὸς τοῦτο δρᾶν.

Ἡμῖν μὲν κληρὸς ἔλαχε μοιραῖως ταλανίζεσθαι
 καὶ ἐν γράμματι καὶ ἐν πνεύματι τῶν νόμων ἀγωνίζεσθαι,
 καὶ κληρὸς δὲ τοῖς ἀρχαῖς δέδοται μέγας κληρὸς
 ἀμύνεσθαι περὶ γαστρός, ἥπερ ἡ δόξα ἀγῆρω.

Παρατήσεις ἄρον ἄρον βουλευτῶν μᾶς τεσσάρων.

Παρατήσεις βουλευτῶν
 ἀληθῶς Σπαρτιατῶν,
 καὶ ὁ Ταῦγετος ἐδρόντα, καὶ ἡ μεγάλη Λακεδαιμῶν
 ἀνεσκήρτα μετὰ τὸ πνεῦμα τῶν ἀρχαίων τῆς πολέμου.

Καλλίρρυτος Εὐρώτας καὶ ἐκεῖνος μετὰ
 παφλάζει βροντῶν.
 Θερμὸς εὐγνωμονεῖ
 καὶ αὐτὸς τοὺς βουλευτάς.

κι' ἀκούεται φωνή:
κἄν τὰς κἄν ἐπὶ τῆς.

ὦ ξεῖν ἀγγέλλειν τάχιστα πρὸς Λακεδαιμονίους,
ἄνδρας ἀρειμανίους,
ὅτ' εἴμεθα κι' οἱ τέσσαρες παρητημένοι πλέον
πειθόμενοι τοῖς ῥήμασι περὶ σιδηροδρόμων,
ζυγὸν δ' ἀπετινάξαμεν τὰ μάλιστ' ἀργαλέον...
ἱστορες τούτων οἱ θεοὶ προαιωνίων νόμων.

Κι' ἔλεγε κι' ὁ Θεοτόκης κατηφὴς πολὺ καὶ σύννους
πρὸς τοὺς τέσσαρας ἐκείνους.
Ὅχι, μὴ παραιτηθῆτε, τζόγαις μέινετε καὶ φίλοι,
μὴ κι' ἡ Σπάρτη σας μὲ σκάνη,
καὶ μηχανικὸν ἀφεύκτως ἡ Κυβέρνησις θὰ στείλῃ
νέα σχέδια νὰ κἀνῃ.

Ὅχι μὴ παραιτηθῆτε,
καὶ ὅσους λόγους μας πεισθῆτε,
ἄλλως, τζόγαις μου, μαζί σας παραιτεῖται κι' ὁ Κορφιάτης
δίχως νᾶναι Σπαρτιάτης.

Μὴ παραιτημένοι πᾶτε,
βουλευφόροι Σπαρτιάται,
ὅσῃν περίδοξον πατρίδα
τοῦ μεγάλου Λεωνίδα.

Τίποτε δὲν τῶχω πάλι
τὰ χαρτιά μου νὰ κλειδώσω,
καὶ παραίτησι νὰ δώσω
ὅτ' οὐ μενοῦτο σὺν τὴν ἄλλῃ.

Μὴ μοῦ φέρετε καὶ τώρα παραιτήσεως σκοτούρα,
γιατὶ μόλις φοβερίσω
πῶς γιὰ μὰ θ' ἀποχωρήσω,
μοῦρχοντ' ἐκ τῶν Ἀνακτόρων δηρὸ μικρὰ κασόνια ποῦρα.

Ταῦτα λέγοντος τοῦ Κόντε μὲ θερμὰς φιλοφρονήσεις
εἶδα κι' ἄλλας παραιτήσεις
βουλευφόρων εὐφραδῶν
ὅπως λέγουν βροχηδόν.

Ὁ καθεὶς παρεπονεῖτο
πῶς δὲν κἀνουν τὴν δουλειά του,
καὶ κατόπιν παραιτεῖτο
κι' ἔτσι πῆγαινε καλὴά του.

Παραιτήσεις τοῦτοι κι' ἄλλοι,
κι' ἡ μερὶς τῶν Ἰαπώνων,
κι' ἡ μερὶς τῶν ἐλασσόνων
μὲ τὴν μείζονα τοῦ Ράλλη.

Ἐσπειρε παντοῦ τὴν φρίκην τὸ τοιοῦτον γεγονός,
ἐκ τῶν πρώτων παρητήθη κι' ὁ πατήρ ὁ Πατρινὸς
λέγων ὅτι τὸν πικραίνουν μὲ τὴν ζάχαρη πολὺ
κι' οἱ πρὶν φίλοι Γραπώνεζοι τὸν ἐπότησαν χολή.

Ἐφευγαν παραιτημένοι τσελικάδες καὶ κοπάδια
κι' ἔχασκε χωρὶς σωτήρας ἡ Βουλὴ τοῦ κράτους ἄδεια,
καὶ παχείας κι' ἀχαμνὰς
δὲν ἐθαύμαζες γαστέρας,
καὶ τὰς ἔδρας τῆς γυμνᾶς
ἔδλεπες ἀπὸ πατέρας.

Ἐσθετο τὸ ἄλλον ὕδωρ καὶ τῶν λόγων ἡ φαγοῦρα,
τότε πρὶν κι' ὁ Θεοτόκης παραιτήθη δίχως ποῦρα
κι' ἀπεφάσισε νὰ ζήσῃ ὅσους Κορφοὺς σὺν Κιγκινάτος,

κι' ἐπὶ τέλους παραπαῖον
εἰς ἐρείπια τροπαίων
ἀπὸ δρᾶσιν σωτηρίαν παραιτήθη καὶ τὸ κράτος.

Τὸ ποῦρο μᾶς κυρίας κι' ἀγνώστου καπνιστοῦρας.

Ὡς τὸ δρόμο τοῦ Σταδίου φουστάνι ντυλικάτο
ἐφάνη σ' ἐν' ἀμάξι μὲ ποῦρο μυρωδάτο,
κι' ἀμέσως συζητήσεις ἐγέννησε μυρίας
τὸ ποῦρο τῆς κυρίας.

Τῆς μόδας ἡ κυρία μ' ἀφέλεια μεγάλη
τὸ ποῦρο τῆς καπνίζει,
καὶ μέσ' ἀπ' τὴν καρότσα τὸ μοῦτρο τῆς προβάλλει
καὶ κόσμο δαιμονίζει,
κι' ἐξήγειρε τὴν μὴνιν τῆς ἀνδρικής μυρίας
τὸ ποῦρο τῆς κυρίας.

Μὲ τὴν ἀφέλειά τῆς ἀρσενικοῦς διαβόλισε
κι' ὁ δρόμος ἠμοσχοδόλησε,
κι' ἐφώναζε καθέννας τῶν δρόμων φουκαρᾶς:
τί μυρωδάτ' ἔχῃτο,
κι' ἔκανε σ' ὅλους κρότο
τὸ ποῦρο τῆς κυρίας.

Τὴν ἔδλεπε καθέννας μὲ φαντασίας πρίσμα
γεμάτη νοστιμάδες καὶ νάζια περισσά,
καὶ σὲ πολλῶν κυρίων τὰ πρόσωπα γὰρ πείσμα
καπνοὺς ἀρωματώδεις τοῦ ποῦρου νὰ φυσᾷ,
κι' ὡς γεγονὸς ἐκρίθη τῆς νέας ἱστορίας
τὸ ποῦρο τῆς κυρίας.

Ποῖο νᾶναι τὸ νομὰ τῆς;... δὲν τῶξερε κανεὶς...
μὴν εἶναι ζωντοχήρα, δέσποινα, δεσποινίς;
μὴν εἶναι σωφραζέτ τῆς Λόντρας ραφινάτη
κι' ἦλθε καὶ στὰς κλεινὰς γὰρ νὰ μᾶς μπῇ ὁ μᾶτι;
Καὶ σ' ὅλους ἦτο θέμα μεγάλης ἀπορίας
τὸ ποῦρο τῆς κυρίας.

Ποία τάχα νᾶν' ἐκείνη,
ποῦ τέτοιο ποῦρο πίνει;

Γι' αὐτὴν ῥωτοῦσαν ἄνδρες καὶ γέροι καὶ παιδιὰ,
κι' εἶπε κι' ὁ Περικλῆτος μ' ὅλη του τὴν βλακεία:
γιὰ νὰ καπνίσῃ ποῦρα γεμάτο μυρωδὰ
ὁ Θεοτόκης θᾶναι ντυμένους γυναικεῖα.

Καὶ καμπόσους ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Θερμάτατα τὸν φίλον μᾶς εὐχαριστοῦμεν πάλιν
δι' ὅσῃν τρέφει πρὸς ἡμᾶς ἐκτίμησιν μεγάλην.

Ὁράματα Σιδύλλης, τομίδιον κομψότατον,
καὶ γλαφυρὸν καθ' ὅλα καὶ καλλιτεχνικώτατον.

Νέον Ἡμερολόγιον τοῦ Σκόκου τοῦ Κωστή
ποῦ συναγώνεται λόγῳ καὶ ποιητῇ γνωστῷ
καὶ μέσ' αὐτ' ἄλλα τὰ πολλὰ μοῦ φαίνεται τὸ μόνο,
ποῦ σὺν τῷ χάσιμ' οὐ μὴν πούλεται κάθε χρόνο.

Ἐμνηστεύθη μὲ σαμπάνια τοῦ Μερκάτ' ἡ Καικιλία,
τῆς Πριγκίπισσας Ἑλένης ὑπασπιστρία τελεία,
μὲ τὸν Πάλλη τὸν Ἀντώνη, τέλειον ὑπασπιστὴν
τοῦ Πριγκίπου Νικολάου μὲ παιδείαν ἀγαστήν.
Καὶ μ' εὐχὰς ὁ Φασουλῆς ἐχαιρέτησε μυρίας
τούτων τὸν ὑπασπιστὴν μετὰ τῆς ὑπασπιστρίδας.